

et tohhiwad omma loaga pörsad olla. Kas nisugguse melega meie rahwas suremas tundmisses rutto eddasi lähhäb? Kasin kül. Toido ja likumisse läbbi kossub innimesse ihho rammo, luggemisse ning mõnda näggemisse läbbi temma hinge rammo. Pūdub esšimenne, jääb ta ihhokaswo finni, pūdub teine, jääb ta waim pimmedaks ja nürriks. Weis ei mõista munna-kogist egga rummal ramatutest luggu piddada. Temma melest on feige alwem ramat feige parrem, nago sedda Kalendrist näme. Tulleb „Postimees“ ehk mõnni mu ja ütleb, et Eestirahwa seas weel paljo rummalust ja pimmedust, ebbausko ja winaorjust leida, siis on mitmel moffkad wingus ning ei tahha tõeks tunnistada, mis ommeti tõssi on. Kust tulleb se? Ei kuskilt muialt, kui sest, et rahwas nähhes ei näe ja kuuldes ei mõista. Selleparrast siis ka seitungi hinda feigi mu ei tahha kullutada, kui need feige terrasemad. — Oh, et meie rahwas ka üksford hakkaksid arro sama, et nenda tuimalt parremad päwad ei

peäse tulles. Peaks nad ommeti üksford surema hole ja mõistussega luggema hakkama, mis neile saggedaste tõssise wennalikko armastussega kirjutakse!

Kirriko käimissega, kus nad taewamanna peaksid forjama, ep olle ka parremat luggu. Eks olle weel nenda, et mitmed ei tulle muul aial kirriko, kui omma laua-korral? Sesuggune ei tulle siis ka mitte Jumala au ja omma hinge õnnistusse, waid agga „korra pärrast“, et mitte maenitsusse egga trahwi alla ei langeks. On se nüüd ristiiunimesse wiis? Tenib se õiete Jumalat, kes sedda agga kässo järrele muido korrapärrast teeb ja mitte lapselikust armastusest? Ei tõeste mitte. Parrako on meie rahwa seas ka weel neid küllalt leida, kel pühhapääw enne lõunat suur tõ-rut ja pärrast lõunat nisamma suur kõrtso-rut tagga on, kuhho mõnni ford 3 päwa weddelema jääb, kunninäg tedda koio aiab. — Ka kirriko sees ei pea ennast mitto ausal kombel üllesse. Zutlusse aial lobbisewad ehk tukku-